

Het wel en wee van SIMOKOS Recreanten D3.

Tja, dan wordt er aan je gevraagd: Kun jij een stukje schrijven over jullie team; wat is het geheim waardoor jullie al zoveel jaren met plezier volleyballen. Dat wil ik wel, maar om een begin te maken is het moeilijkst, want waar moet je beginnen. Maar vooruit, ik zal het proberen.

Als ik voor mijzelf spreek, ben ik ruim 33 jaar geleden voor het eerst gaan volleyballen op aanraden van een buurvrouw. Dat was in de gymzaal van de Raadhuislaan. Had het nog nooit gedaan en dat bleek ook wel, toen ik de bal rustig voor een vierde keer overspeelde. Maar onder leiding van Aad Koomen had ik de kneepjes van het spel al gauw in mijn vingers. Na Aad zijn we ook nog getraind door Ruud van Leeuwen, Tine Smeer, Gerard Laan en nu door Elsa van Straaten.

Ik kwam in een team terecht, waar o.a. Emmy Bakker, Ria Hauwert, Riet Degeling, Mieke Burdorf, Tini Volten, Maretty Schaap en Nel Hauwert ook in zaten. En het klikte. We hadden het meteen heel gezellig. In de loop der jaren zijn er wat mensen weggegaan (zoals Tini, Maretty en Nel) en weer anderen bijgekomen, zoals Mieke Prins en Tiny Bongers. En wat begon als een fanatiek spelend volleybalteam, is uitgegroeid tot een hecht vriendinnenteam.

In de beginjaren gingen we wel eens uit eten, b.v. na een toernooi of aan het einde van de competitie. Maar toen we 10 jaar met elkaar speelden, vonden we het tijd worden om een weekend weg te gaan. Dat werd De Eemhof en is zo goed bevallen, dat we nadien elk jaar het 2^e weekend van november een plek ergens in Nederland of daarbuiten onveilig maken. Het zijn altijd hele vrolijke dagen met af en toe ook een ernstige noot.

Daarnaast vieren we alles wat los en vast zit; bijzondere verjaardagen, einde competitie, bruiloften, enz. We houden kerstborrels en ons alternatief programma. We vinden nl. dat de trainingen te vroeg in het seizoen afgelopen zijn en gaan daarom op de woensdagavond iets leuks doen. B.v. strandwandeling, fietsen, tennissen, sauna.

Sinds een jaar of 6 is ons team uitgebreid met Annelies, Anouschka, Rita en Judith. De enige voorwaarde was, dat ze ook met de uitjes mee moesten doen. Dat was geen enkel probleem. En Sylvia was onze vaste invalster en gaat natuurlijk ook mee. En we gaan natuurlijk nooit weg zonder onze "medicijnen" in rood, wit of rose.

Nog even over het volleyballen zelf. Er wordt eens in de 3 weken met veel plezier in de Sluis gespeeld, veel gelachen en soms een traantje gelaten (meestal ook van het lachen). Over de grond dweilen doen we niet meer (of we moeten struikelen), maar zijn nog wel fanatiek en strijden voor elke punt. We hebben ons vroeger voorgenomen om nooit laatste te worden en dat is tot op heden gelukt, hoewel we nu wel vaker in het onderste gedeelte van het rijtje vertoeven. Maar dat mag de pret niet drukken.

Ik denk dat ons geheim is, dat we elkaar respecteren en nemen zoals we zijn en elkaar in onze waarde laten. We zijn 12 heel verschillende meiden, maar dat maakt het nu juist zo interessant. En ook als je door fysieke klachten (Tiny, Nel, Sylvia) niet meer op "topniveau" mee kunt doen, blijf je wel gewoon bij de groep horen. En dat geeft een heerlijk warm gevoel.

Kortom: Vriendinnen blijven we voor altijd en dat komt door het volleyballen. Wat wil je nog meer??!

Nel Bakker

